

1

Лаптопът ми е настроен така, че всеки път, когато получа имейл, в ъгъла на екрана започва да мига черно квадратче. Тези известия долитат едно върху друго като безкрайна върволица гарвани, опитващи се да изкълват очите ми заради хора, с които не желая да разговарям, и заради проблеми, на които бих предпочел да не обръщам внимание. Нямам представа каква програма е инсталирана в моя „Мак“, за да прави това, нито пък знам как да го накарам да спре. Така че просто живея с тези малки птички. Онази, която ме нае на работа, изпърха върху екрана един вторник в 14:14 ч. Хвърлих поглед върху темата на имейла и клигнах върху нея, за да го прочета.

Господин Кели,

Искам да Ви наема да издирите Реймънд Пери. За целта използвайте всички средства, с които разполагате. Одобрявам издирване по цял свят. Парите не са проблем. Ако сте готов да се ангажирате със задачата, отговорете на това съобщение. Ще Ви бъдат преведени \$100 000 първоначален хонорар в специално разкрита банкова сметка. Когато откриете господин Пери, ще получите още \$100 000. За текущите разходи ще разполагате с отделна сметка, която ще се

захранва според нуждите Ви. Номерата на сметките и други подробности по ангажимента ще Ви бъдат съобщени, след като потвърдите, че сте съгласен с условията.

Сигурен съм, че все някъде има писан правилник за поемане на случаи от частни детективи. И в него положително се казва, че едно от изискванията е да знаеш името на клиента. Но когато предлаганият първоначален хонорар е шестцифрена сума, самото понятие *изискване* става твърде разтегливо и правилата небрежно се изхвърлят през прозореца. Така или иначе, не парите бяха решаващият фактор в случая. Не ме разбирайте погрешно, парите наистина привлякоха вниманието ми. Дори бих казал, че перспективата за 200 бона в банкова сметка на мое име предизвика за няколко кратки мига засилено слюноотделяне в устата ми. Но не това беше причината да кликна върху ОТГОВОРИ, самата истина. Причината беше името. Реймънд Пери. Докато очаквах най-новият ми клиент отново да се свърже с мен, за да ми даде подробности по банковите сметки и писмени указания, потърсих в Гугъл на „Реймънд Пери“. Не че не знаех историята. Кой не я знаеше! И все пак онова, което открих в мрежата, беше твърде увлекателно четиво. Направих си кана кафе и прегледах това-онова за бившия губернатор на Илинойс, настоящем осъден престъпник. Започнах със списъка на най-издирваните от ФБР лица, където физиономията на Пери фигурираше на първото място от година и половина насам.

2

В мрежата имаше поне пет хиляди материала за съдебното заседание, на което бе произнесена присъдата на Пери. „Ню Йорк Таймс“ бе публикувал хронология на събитията от деня, която заемаше четири пълни страници в едно от неделните издания. Беше качена и подборка от видеоклипове и снимки на Пери от журналистически репортажи. Отворих материала и се зачетох. На 15 февруари 2012 г. Реймънд Пери и жена му Мари бяха излезли от дома си в 7:37 ч. сутринта. Хеликоптерите на телевизионните станции ги бяха проследили от къщата им в Уинетка по протежение на цялата отсечка от шосе 94, чак до центъра на Чикаго. Точно в 8:29 ч. черният джип на Пери бе спрял пред входа на Федералната сграда „Дърксен“. Кликнах върху клипа, озаглавен ПЕРИ ПРИСТИГА. Репортерите бяха заели позиции зад сивите стоманени барикади от двете страни на въртящата се врата. На записа Пери помогна на жена си да слезе от задната седалка на автомобила сред картечен огън от щракащи фотоапарати и подвижвани въпроси. Бившият губернатор извървя десетината метра тротوارна настилка като печен професионалист – с високо вдигната глава, хванал с лявата ръка съпругата си. Пътном помахаше леко с дясната на някаква жена, която държеше плакат с надпис ВИЕ СИ ОСТАВАТЕ НАШИЯТ ГУБЕРНАТОР и подскачаше на място от вълнение.

В 8:33 ч. той бутна вратата и влезе в сградата. Кликнах върху втория клип, където Пери преминаваше през шпалир от репортери, подредени във фоайето. Те крещяха въпроси, но Пери продължи към металните детектори с твърда крачка. Докато чакаха да минат през рамката, той размени няколко думи с адвокатата си Кенет Кребс, после тръгнаха заедно към асансьорите.

Пери се качи в асансьора в 8:41 ч. През цялото време жена му нито веднъж не се отдалечи на повече от метър и половина от него.

Изгледах клипа още веднъж. После се върнах на статията. Пери бе взел асансьора до двайсет и петия етаж, където се намираше съдебна зала №2503 – работното място на почитаемия Джеймс Джей Хоугън. Четири месеца по-рано в същата тази зала Пери бе намерен за виновен по седемнайсет обвинения във финансови измами и рекет. Като всеки чистокръвен чикагски политик, той просто бе извършил онова, което всеки на негово място би се изкушил да извърши – установявал бе връзка с потенциални дарители и ги бе заплашвал, че ще ги унищожи, ако не се изръсят с достатъчно манджиза за кампанията по преизбирането му. Нищо особено, само че федералните го бяха надушили, а и Пери изобщо не си бе правил труда да прикрива алчността си за предизборни средства. Делото се точи близо месец, но изходът бе предрешен от момента, в който ФБР пусна първия си запис. Не че гражданите на Чикаго се шокират кой знае колко при мисълта, че някой политик прибира пари. Но не желаят истината да им се навира толкова брутално в очите.

Според хронологията в „Таймс“ Пери се бе явил в залата на съдия Хоугън в 8:47 ч. Малко след девет Хоугън обявил заседанието за открито. То се проточило близо три часа. След обедната почивка съдията попитал Пери дали иска думата. Бившият губернатор отка-

зал. Хоугън се прокашлял и пристъпил към произнасянето на присъдата.

Пери бе получил трийсет и седем години във федерален затвор, от които трябваше да излежи минимум трийсет, преди да има право на замяна. Докато съдията произнасял присъдата, Мари Пери седяла вдървена и пребледняла на пейката зад съпруга си. Кребс подръпнал клиента си за ръкава и прошепнал нещо в ухото му. Пери го изслушал намръщено. Ако не се смята тази мимолетна гримаса, губернаторът се държал стоически. Дори кимнал на Хоугън, докато съдията слизал от подиума. След което навлякъл палтото си и излязъл от залата. Било едва два часа следобед.

По това време в коридора се мотаели около петдесетина души. На журналистите по принцип било забранено да снимат и да задават въпроси пред съдебната зала, така че повечето репортери вече или се били разотишли, за да подготвят материалите си, или били заели позиции до входа за една снимка на излизане от сградата. Пери спрял да поговори около десетина минути с адвокатата си. Според „Таймс“ разговаряли доста оживено. В един момент Кребс поклатил глава и губернаторът извърнал раздражено лице встрани. Когато приключили, Пери потупал Кребс по рамото и отново хванал жена си за ръка. Дватама тръгнали по дългия мраморен коридор към зоната, която приставите били оградили с въжета. Пери се спрял пред кадифеното въже и погледнал назад към оредялата групичка репортери. Фотографът на Асошиейтед Прес успял да направи една-единствена снимка, на която се виждало как Рей Пери гледа мрачно, преди да се наведе и да се промуши под въжето. На следващия ден тази снимка се появи на първите страници на всички световни вестници.

Рей и Мари Пери свили зад ъгъла и извървели още

десетина метра до асансьорите, които щели да ги отведат до подземния гараж. Мари натиснала бутона за надолу. Стрелката светнала почти моментално. И тогава Рей казал на жена си, че трябва да отиде до тоалетната. Мари отвърнала, че ще го изчака. Той настоял, че няма нужда. Според Мари Пери съпругът ѝ заявил, че искал да остане „насаме със себе си“. В непосредствена близост до семейство Пери нямало никого, който да може да чуе разговора им, докато чакали асансьора. На етажа обаче имало охранителни камери. И от „Таймс“ успели да се доберат до записите.

Натиснах бутона за клипа с надпис ОХРАНИТЕЛНИ КАМЕРИ – „ДЪРКСЕН“. Първият кадър, който се появи на екрана, беше на Пери и жена му, застанали един до друг в коридора. На втория се виждаше Мари Пери, докато влизаше в кабината. Последва поредица от снимки: Пери на път за тоалетната на етажа, с отбелязан час: 14:24 ч. Пери на излизане от тоалетната, с отбелязан час: 14:36 ч. Пери, застанал пред асансьорите, вдигнал поглед към камерата с многозначителна усмивка. Пери, влизащ в асансьора.

Знаех как завършва историята, но прочетох докрай статията в „Таймс“. В асансьора, който спрял на двайсет и петия етаж, за да вземе Рей Пери, имало един човек – млад електротехник на име Еди Уорд. Въпросния ден Еди бил извикан, за да свърши някаква работа на двайсет и седмия етаж, а в момента слизал на тринайсетия, за да провери между другото и някакво реле. В асансьорите нямало камери, но на записа от камера в коридора се виждаше как Уорд слиза на тринайсетия етаж, с бейзболната си шапка с логото на „Чикаго Къбс“, провесил чанта с инструменти през рамо. След което асансьорът продължил, без да спира повече до подземния паркинг. Когато вратите се отворили, съпругата на Пери го чакала. Кабината обаче била празна.

Минали няколко минути, преди Мари Пери да осъзнае случващото се. В 14:43 ч. тя за пръв път набрала мобилния телефон на съпруга си. Включила се директно гласовата поща. В 14:45 ч. Мари се обадила на Кребс. Той слязъл на паркинга, придружен от трима щатски полицаи. В 14:52 ч. била подадена команда за блокиране на всички изходи на сградата и започнало претърсване етаж по етаж. Когато пристигнали и полицейските кучета, медиите станали неспокойни. След половин час в сградата настъпил пълен хаос.

Си Ен Ен първи съобщили новината в 15:35 ч. Застанала във фойето на федералната сграда на фона на сновящите полицаи, тяхната репортерка – блондинка на име Уитни Уайлд – периодично осведомявала страната за плъзналите слухове. Най-напред, че Пери внезапно се е разболял. После, че се е опитал да посегне на живота си. И накрая – истината. Опозореният, отстранен от поста си и осъден губернатор бил изчезнал. Изпарил се като дим. Впоследствие разследващите органи излезли с догадки, че вероятно е използвал аварийния люк в тавана на кабината. Но всички врати, всеки коридор, по който би могъл да излезе от асансьорната шахта, били покрити от поне една охранителна камера. Пери така и не се появил на нито един от записите. Просто потънал вдън земя.

Затворих статията от „Таймс“ и погледнах през прозореца. Беше късен следобед и движението по Бродуей се бе поразредило. Слънцето се спускаше ниско към хоризонта и грееше с мека светлина, обливайки Норт Сайд със златиста глазура. Открих в едно странично чекмедже на бюрото си пооръфано томче на „Метаморфози“ на Овидий и го разлистих да открия историята за Дедал и Икар. Дедал, който бил сръчен занаятчия, изработил за сина си криле от птичи пера, слепени с восък, след което го научил да лети. Икар обаче не се

вслушал в предупрежденията на баща си да не се отдалечава много от Земята. Наумил си бил, че трябва да пипне Слънцето.

*Почна тогава момчето на полета смел да се радва,
втурна се то без водач и в копнеж да достигне
небето*

*път нависоко набра. Ала знойт на близкото слънце
восъка дъхав смекчи — на перата спояваща връзка.
Восъкът се разтопи. От крилата лишено, напразно
то оголели ръце, незагребващи въздух, размахва.
„Татко!“ — напусто зове. И прие го морето лазурно
в своята бездна тогаз, от момчето получила име.**

Затворих книгата и си помислих за Рей Пери. Нико-
му неизвестен по времето, когато се кандидатира за гу-
бернатор, той бе успял да проведе една вдъхновяваща
кампания, довела до стремглавото му израстване в по-
литиката. След което неизбежното му падение изглеж-
даше по-скоро логично, отколкото трагично. Бързият
тотален успех не носи добро никому, особено в Чика-
го. Лаптопът ми бипна веднъж. Новата черна птичка на
екрана носеше в човката си сто хиляди долара от моя
клиент, все още безименен. Знаех си, че това би тряб-
вало да ме притесни, както и че вероятно един ден ще
съжалявам, задето не се чувствах притеснен. Засега се
радвах, че имам работа. Трябваше да издиря един съ-
временен Икар.

*Овидий, „Метаморфози“. Превод Георги Батаклиев.

3

Подминах предния ред столове в съдебната зала на Джеймс Хоугън и седнах на масата на защитата. Залата беше празна и притихнала. Стените бяха покрити с тъмна орехова ламперия, която поглъщаше светлината като пресен слой лак. Пред мен се извисяваше подиумът на Хоугън – величествена махагонова конструкция с кожено кресло; от средата на съдийската маса стърчеше късо микрофонче. Всичко това бе замислено да всява респект. От мястото, където бях седнал, този ефект беше постигнат.

Излязох в коридора и тръгнах към асансьорите, които Пери бе използвал в деня на изчезването си. Една охранителна камера покриваше цялата зона. Надникнах в мъжката тоалетна: три кабинки, три писоара и две мивки. Таваните бяха високи поне три и половина метра. Нямаше камери, нито прозорци. Върнах се в коридора и взех асансьора за двайсет и седмия етаж. Според указателя на сградата там имаше три съдебни зали. Останалата част от етажа беше заета от съдийски кабинети и различни административни служби. Бях се поровил малко и знаех, че въпросния ден Еди Уорд бе работил по проблем с електрическата инсталация, който бил причинен от автомат за закуски, монтиран някъде на двайсет и седмия етаж. Обходих го целия, но не открих такъв автомат. Бях седнал на една пейка в коридора и

си блъсках главата колко ли мъже, наречени Еди Уорд, има в Чикаго, когато някакъв мъж на около трийсетина години се появи иззад ъгъла на коридора и седна направо на пода. Разтвори скицник и започна да рисува.

– Здравсти – казах аз.

Мъжът подскочи и скицникът на коленете му се затвори.

– Извинете – каза той. – Не ви видях.

– Какво правите тук?

Той посочи с пръст тавана.

– Мис Ван дер Рое.

– Ъм-хм...

– Познавате ли Мис?

– Чувал съм за него.

Мъжът се изправи, като се подпираше на ръце, и пристъпи към пейката, на която бях седнал. Беше избръснат, с приветливо лице, широки рамене, мускулести ръце и дебели китки. Носеше избелели джинси, синя риза и омачкано черно яке. Освен скицника носеше и чанта с фотоапарат, която постави внимателно на пейката до себе си.

– Казвам се Андрю Уолъс.

– Здравсти, Андрю. Майкъл Кели.

Уолъс отвори скицника и го подпря на коленете си.

– Скицирам архитектурни детайли от съдебните зали и коридорите. – Той посочи рисунката на листа и вдигна пръст към тавана. – Гипсовите орнаменти тук са много характерни. Семпли, елегантни, въздействащи. Изцяло в тон с външното оформление на сградата. Класически Мис.

– Къде следваш, Андрю?

– В Института по изкуства. Правя магистратура по градска архитектура. Страшно си падам по Чикаго.

– Аз също.

– Наистина ли?

– Разбира се. Чакай да те питам нещо. Колко добре познаваш тази сграда?

Уолъс се озърна наоколо, обзет от внезапни подозрения.

– Колко добре я *познавам* ли?

– Можеш ли да се ориентираш из нея?

– Аха! Ами... доста добре – каза и докосна с ръка чантата с фотоапарата. – Снимам. Рисувам.

– Да си виждал някъде тук автомат за закуски?

Той наклони глава на една страна, сякаш за да се увери, че е чул правилно.

– Моля?

– Автомат. За закуски. На този етаж.

– Имаше една машина за „Бен енд Джери“.

– „Бен енд Джери“?

– Сладолед. Никога ли не си го опитвал?

– Никога.

– Махнаха я преди около година. Беше малко по-нататък по коридора.

– Би ли ми показал къде?

Уолъс ме поведе по един коридор, от който свихме в друг. Спря пред малка празна ниша.

– Ей тук беше. Точно до една от стаите на съдебните заседатели.

– И казваш, че преди година са я махнали?

– През май или април. Струваше ми се някак странно да я държат тук. На другите етажи няма такива машини. Само долу, до кафето.

– Наистина ли? И кой я махна?

– Откъде да знам. Защо питаш?

Поклатих глава.

– Няма значение.

– Има още една в мазето.

– Още една „Бен енд Джери“?

– Да.